

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **N. T.T.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, pošt. schr. 78, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2007, č.j. SCPP-1828/C-214-2007,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 9.7.2007 č.j. SCPP-1828/C-214-2007 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Oddělením cizinecké policie Brno-město dne 13.4. 2007, pod č.j.: SCPP-000061-30/BR-I-CI-2007 a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh předchozího správního řízení a vypořádal se s jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil k námitkám žalobce tak, že dle jeho názoru lze vycházet z toho, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by mohla být přímo dotčena práva a oprávněné zájmy nezletilého dítěte a jeho matky, vyplývající z rodinného vztahu k tomuto cizinci. Je tedy třeba s matkou nezletilého dítěte jednat jako s účastníkem řízení ve věci povolení k trvalému pobytu cizinci. V opačném případě by zřejmě nebylo možné považovat za účastníka řízení ani nezletilé dítě tohoto cizince. Z výše uvedeného žalovaný vyvodil to, že paní H. L. je účastnicí řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu pana N. T. T., tzn. byl s ní v souladu s ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Námitka žalobce, že právní zástupce nebyl vyrozuměn o novém konání tohoto úkonu správním orgánem, je tedy bezpředmětná. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně nepostupoval nad rámec svých oprávnění, když předvolal účastnici řízení a sepsal s ní protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Žalovaný se ve svém rozhodnutí rovněž zmínil, že prvoinstanční správní orgán se při rozhodování o žádosti o povolení k trvalému pobytu pana N. T. T. přihlédl ke skutečnosti, že matka nezletilého R. H. podala dne 28.2.2007 u Okresního soudu v Mostě žádost o popření otcovství k tomuto nezletilému dítěti. Skutečnosti, které paní H. L. v citovaném podání uvedla, nesvědčí o tom, že žalobce uznal své otcovství k nezletilému účelově, nicméně podání paní H. L. je důkazem toho, že cizinec se s jmenovanou nestýká, nemá o ně žádný zájem a ani ona o něm nic neví. Správní orgán si tedy učinil úsudek o vztahu cizince k nezletilému dítěti a jeho matce. Tzn. nikoli o tom, zda cizinec uznal své otcovství k nezletilému účelově, jak namítá žalobce. Žalovaný dále dospěl k závěru, že osobní chování pana N. T. T. představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti a to především zájmu veřejného. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že ve veřejném zájmu České republiky není, aby bylo vydáno povolení k trvalému pobytu cizinci, který svým účelovým jednáním se snaží obcházet zákon č. 326/1999 Sb., a to pouze s jediným cílem – získat nejvyšší formu pobytu na území tohoto státu. Dle názoru žalovaného pak rozhodnutí o zamítnutí žádosti pana N. T. T. o povolení k trvalému pobytu není v rozporu s článkem 27 odst. 2 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Směrnice). Žalovaný poukázal na článek 35 Směrnice, v jehož smyslu mohou členské státy přijímat potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Žalovaný zastává názor, že v účelovém zapsání pana N. T. T. do rodného listu nezletilého H. R. lze shledat i naplnění uvedeného článku Směrnice. Pro úplnost žalovaný konstatoval, že žalobcem zmiňovaný rozsudek Soudního dvora Evropského společenství a Směrnice č. 64/221 se vztahují na právo občanů EU a jejich rodinných příslušníků na vstup a pobyt na území jiného členského státu, tzn. nikoli na udělení nejvyššího druhu pobytu – pobytu trvalého. Žalovaný dále odkázal i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.9. 2006, č.j.: 11 Ca 51/2006, dle kterého podmínky, pro zamítnutí žádosti z důvodu, že hrozí důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jsou splněny nejen v případě, že je zjištěno, že žadatel závažným způsobem narušil veřejný pořádek, ale i tehdy, jestliže jsou zjištěny skutečnosti, odůvodňující závěr o tom, že je dáno důvodné nebezpečí, že by k narušení veřejného pořádku mohlo dojít. Žalovaný dospěl i přes námitky a poukazy v odvolání ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, tj. k tomu, že byly dány dostatečné důvody pro zamítnutí žádosti pana N. T. T. o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal skutečnost, že jím nebyly odstraněny vady v právním posouzení věci ze strany orgánu prvního stupně, přičemž žalovaný se v právním posouzení věci dopustil naprosto stejných chyb jako orgán prvního stupně, čímž porušil ustanovení § 2 zákona č. 500/2004 Sb. Žalobce se v žalobě odvolával na čl. 3 odst. 1 Směrnice 64/221, dle kterého se musí opatření přijaté z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti zakládat výlučně na osobním chování dotyčné osoby a podle odst. 2 tohoto článku neodůvodňuje odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření. Z existence odsouzení pro trestný čin tak lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení veřejného pořádku. Žalobce v této souvislosti dále uvedl, že dle ustálené judikatury předpokládá uplatnění pojmu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti a že na základě judikatury Soudního dvora se okolnosti, ze kterých se uplatní výhrada veřejného pořádku, při omezení základních svobod občanů členských států vztahují i na jejich rodinné příslušníky. Žalobce se dále odvolával na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.5. 2007, sp. zn. 10 a 289/2005, kde je v obdobné otázce (účelově uzavřeného manželství) uvedeno : *„Z uvedeného je zřejmé, že samotné uzavření manželství za účelem získání povolení k trvalému pobytu nemůže být považováno za narušení veřejného pořádku ve smyslu, který tomuto pojmu přisuzuje judikatura Evropského soudního dvora, neboť takové jednání může být hodnoceno jako z morálního hlediska zavrženíhodné, nicméně ho nelze považovat ani za explicitní porušení zákona, natož pak za takové protiprávní jednání, které svou závažností narušuje základní zájmy společnosti.“* Žalobce pak v žalobě rovněž konstatoval, že z postupu obou správních orgánů je zřejmé, že omezily předmět řízení na zjištění, zda je v případě žalobce dáno důvodné nebezpečí z narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Výhradně za tímto účelem si správní orgán I. stupně zajišťoval podklady pro rozhodnutí. Žalovaný postupoval v řízení obdobně. Takový postup je dle žalobce v přímém rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Podle žalobce je postup, kdy správní orgán považuje námitku právního zástupce žalobce, kdy nebyl vyrozuměn o novém provedení úkonu, za bezpředmětnou, zcela nesprávný, neboť tato povinnost vyplývá jednak z ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, ale také z ustanovení § 4 odst. 3 tohoto zákona. Žalovaný podle žalobce uvedl, že uvedené usnesení je vydáno plně v souladu s ustanovením § 68 zákona č. 500/2004 Sb., avšak zcela opomněl, že správní orgán v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 neoznačil účastníky řízení, přičemž dožádaný správní orgán si o této otázce nemůže učinit úsudek. Uvedený protokol o vyjádření účastníka řízení je tak nezákonným důkazem a neměl být v řízení použit. Žalobce v závěru žaloby rovněž uvedl, že Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES není přímo aplikovatelným předpisem komunitárního práva a z tohoto důvodu je postup správního orgánu při její aplikaci v rozporu s platným právem, což znamená, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval námitkami žalobce uvedenými v jeho žalobě. Navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Obdobnou věcí se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25.2.2010 č.j. 2 As 77/2009 (dostupný na www.nsoud.cz), kde konstatoval, že skutková zjištění je třeba posoudit podle rozhodné právní úpravy. Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu, mj. jestliže je rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu. Důvody pro zamítnutí žádosti stanoví § 87k zákona o pobytu cizinců; mezi nimi je žalovaným užitý důvod podle písm. b): existence důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo narušit veřejný pořádek. I v daném případě pak žalovaný shledal reálnou právě možnost narušení veřejného pořádku, a spatřoval ji v účelovém uznání otcovství, které nebylo naplněno faktickým zájmem o výchovu a výživu dítěte.

Nejvyšší správní soud také uvedl, že k výkladu pojmu „veřejný pořádek“ lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 - 68 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož *[u]stanovení § 87k zákona o pobytu cizinců týkající se veřejného pořádku bylo do zákona zavedeno novelou č. 217/2002 Sb. Touto novelou byla do českého právního řádu transponována i Směrnice Rady č. 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků přijatých z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, tedy směrnice, která byla nahrazena Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Pokud se jedná o neurčitý právní pojem „veřejného pořádku“ je třeba ho eurokonformně vykládat v souladu se Směrnicí a v souladu s konstantní judikaturou Evropského soudního dvora. (...) Dle čl. 27 odst. 2 Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotčenou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná“. Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu rovněž vycházel z judikatury Evropského soudního dvora zdůrazňující, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně. Nejvyšší správní soud zde odkázal na konkrétní rozhodnutí ESD, o která opřel svou argumentaci i stěžovatel v kasační stížnosti. Ve vztahu k danému případu je třeba zejména poukázat na možnost omezené přípustnosti zdůvodnění odmítnutí žádosti o povolení pobytu spácháním trestného činu, pokud nejde o čin představující trvalé ohrožení veřejného pořádku.*

V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 51/2009 – 68 je uvedeno, že *„Směrnice a judikatura Evropského soudního dvora vymezuje meze obsahu pojmu „veřejný pořádek“ a správní orgány a městský soud při aplikaci a interpretaci tohoto pojmu z těchto mezí nesmí vybočit. Ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalé ohrožení veřejného pořádku. Z existence odsouzení pro trestný čin lze totiž vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení veřejného pořádku. Nejedná se tedy o všechna porušení práva, jak vyplývalo z výše uvedených správních rozhodnutí. Odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat de facto preventivní opatření, je rovněž nepřípustné. (...) Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora*

interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Presumuje tak jednoznačně intenzivnější zásah, než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí; nelze proto usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti. Lze tedy shrnout, že aplikace výhrady veřejného pořádku předpokládá v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existence skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, přitom však samo odsouzení pro trestný čin ještě bez dalšího aplikaci výhrady veřejného pořádku neumožňuje.“

K otázce výkladu pojmu „veřejný pořádek“ jako k důvodu zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu se vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j 2 As 78/2006 - 64, zveřejněném pod č. 1335/2007 Sb. NSS, v němž, mimo jiné, uvedl: ... *„je proto při hledání odpovědi na otázku, zda posuzované jednání může „závažným způsobem narušit veřejný pořádek“, potřeba souběžně zvažovat, jednak do jaké míry je toto jednání obecně závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti a jednak do jaké míry narušuje právě zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců, tedy fungování takového režimu pobytu vstupu cizinců na českém území a jejich pobytu zde, který bude jak v souladu se zájmy ČR jako celku, tak bude respektovat lidská práva těchto cizinců.“* V této věci se Nejvyšší správní soud zabýval hodnocením účelového uzavření manželství, které ovšem označil za odpovídající pojmu osobního chování narušujícího veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud pak vyslovil, že i účelové uznání otcovství bez naplnění rodičovským vztahem, by bylo možno označit za osobní chování s vlivem na zachování veřejného pořádku.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že pojem „veřejný pořádek“, musí být vykládán v kontextu práva občanů Evropské unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a konzistentní judikatury Evropského soudního dvora, tedy eurokonformním způsobem.

Nejvyšší správní soud se také vypořádal s námitkou poukazující na porušení účastnických práv žalobce nevyrozuměním o výsledku matky dítěte. Podle Nejvyššího správního soudu je podstatné posoudit, jaké postavení ve správním řízení tato osoba měla. I v dané věci v průběhu správního řízení ji správní orgány obou stupňů za účastnici řízení označovaly, jako s účastnicí řízení s ní jednaly.

Jak rovněž Nejvyšší správní soud uvedl, zákon o pobytu cizinců vlastní ustanovení o účastnících řízení nemá. Platí zde tedy ustanovení správního řádu. Podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu v řízení o žádosti jsou účastníky žadatelé a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Podle Nejvyššího správního soudu však mezi žalobcem a matkou dítěte není vztah společenství v nároku na trvalý pobyt cizince. Účastenství ve správním řízení se odvíjí od hmotněprávního nároku, či poměru k věci. Není zde takového společenství ve vztahu k uplatněnému nároku na trvalý pobyt a toto společenství nelze dovodit ani ze společné rodičovské zodpovědnosti ve smyslu § 34 zákona č. 94/1963 Sb. o rodině, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda účastenství matky dítěte nelze podřadit pod tzv. nepřímé účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky řízení další dotčené osoby, pokud mohou být řízením přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Toto ustanovení však předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech či povinnostech. U matky dítěte však ono přímé dotčení na jejích právech a

povinnostech ve vztahu k povolení trvalého pobytu otce jejího dítěte rovněž není. Jedná se o dotčení nepřímé, stejně jako u jiných osob v rodinném či obdobném poměru k žadateli o povolení trvalého pobytu. Z hlediska podmínek obou forem účastenství není rozhodující, zda je rodinný vztah skutečný či pouze předstíraný či zcela formální, ale to, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. Dotčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem. Podle Nejvyššího správního soudu není ani rozhodující, že správní orgán s matkou dítěte jako s účastnicí řízení jednal, neboť postavení v řízení je třeba zkoumat materiálně (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 - 54, zveřejněné pod č. 162/2004 Sb. NSS).

Podle Nejvyššího správního soudu se tedy nemělo jednat o vyjádření matky dítěte jako účastnice řízení, ale o výslech svědka podle § 55 správního řádu, o němž měl být stěžovatel vyrozuměn podle § 51 odst. 2 správního řádu.

I v daném případě žalobce namítal, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho námitkou nezákonně sepsaného protokolu o vyjádření účastníka řízení. Žalobce má za zcela nesprávný postup, kdy správní orgán považuje námitku právního zástupce, že nebyl vyrozuměn o novém provedení úkonu, za bezpředmětnou. Soud shledal tuto námitku důvodnou. Právní zástupce měl být o novém termínu výslechu paní L. H. vyrozuměn (§ 51 odst. 2 správního řádu) a i v dané věci, jak shora uvedl Nejvyšší správní soud, se nemělo jednat o vyjádření matky dítěte jako účastnice řízení, ale o výslech svědka podle § 55 správního řádu. Správní orgán tedy nepostupoval v souladu s příslušnými procesními předpisy a toto podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem ke shora uvedenému nezbylo Městskému soudu v Praze, než žalobou napadené rozhodnutí bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení žalobce advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a částka 960,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady řízení tedy činí celkem 7.760,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 30. července 2010

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu